

JANETTE OKE
LAUREL OKE LOGAN

*Sub
semnul*

CURAJULUI

Seria Întoarcere în Vestul canadian, vol. 1

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

Copyright © 2014 Janette Oke și Laurel Oke Logan

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Where Courage Calls*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Sub semnul curajului

de Janette Oke și Laurel Oke Logan

Copyright © 2021 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României OKE, JANETTE

Sub semnul curajului / Jannette Oke, Laurel Oke Logan ; trad.: Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea : Casa Cărții, 2021

ISBN 978-606-732-191-3

I. Logan, Laurel Oke

II. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Capitolul 1

Întregul parter al impunătoarei case de piatră se transformase într-un furnicar de lume. Cu pahare de limonadă roz în mână și gătiți la patru ace în rochii lungi, rochițe *flapper* cu paiete [Rochii-tunică în vogă în anii 1920, cu talia joasă și o lungime care dezvăluia gleznele, fără a urca însă mai sus de linia genunchilor, n.tr.] și smochinguri elegante, invitații se revărsau din salonul de recepție afară pe veranda spațioasă în grupulețe de câte trei-patru, șușotindu-și ultimele noutăți. Beth își croi anevoie drum prin mulțime. Toată crema societății din Toronto părea să fi sosit la petrecere într-un freamăt de salutări exuberante și îmbrățișări politicoase, aducând daruri de despărțire care nu erau deloc necesare. Reședința mai mult decât încăpătoare a tatei devenea rapid sufocantă, deși fiecare fereastră era deschisă larg. Nu se simțea însă nici măcar o adiere de vânt care să împrăstie parfumul pregnant emanat de somptuoasele aranjamente florale ale mamei în această seară de vară târzie.

Pentru o făptură cu o fire blândă și sensibilă, era de-a dreptul copleșitor. Beth credea că are să se înăbușe dacă nu i se oferea un răgaz – puțină liniște, o gură de aer proaspăt – chiar și numai vreme de câteva minute, cât să-și astâmpere bătaile inimii și zvâcnetul din tâmpile. Tot ce își dorea era să se poată retrage neobservată.

Prilejul se ivi în curând, când domnul Woodworth, o somitate a industriei feroviare canadiene, captă atenția mulțimii. Cu o mână pe pianul de concert, ca pentru a deschide o reprezentație artistică, și gesticulând teatral cu cealaltă, bărbatul începu să depene una dintre legendarele sale povești. Ochii tuturor fiind

ațintiți asupra lui, Beth reuși să se furișeze pe hol și să găsească un locșor în care să își tragă sufletul înainte de a fi nevoită să înfrunte din nou puhoiul de oaspeți.

În entuziasmul ei, mamă-sa trebuie că invitasese toate persoanele pe care le cunoscuseră vreodată. Ei, dar mama se folosea mereu de orice pretext pentru a da o petrecere, renumită fiind în cercul lor social pentru excepționalul talent de amfitrioană. *Bine măcar că în seara asta n-a ținut morțiș să organizeze jocuri de societate pe verandă.* Obiceiul lui Beth de a-și număra micile binecuvântări îi aduse un zâmbet pe buze. Se bucura că, în ciuda agitației resimțite, mai era totuși în stare să facă haz de situație. Așa cum îi amintea uneori tata, „fără simțul umorului, nu ai cum să supraviețuiești în lumea asta nebună.”

Din câțiva pași, Beth pătrunse printr-o ușiță îngustă în refugiul ei tihnit și solitar dintre scara servitorilor și ușa ce dădea spre curte. Rezemându-se de perete lângă o fereastră deschisă, savură preț de câteva clipe mirosul de iarbă proaspăt tunsă și țârâitul liniștit al greierilor sub treptele verandei, apoi își ridică privirea spre luna ce se înălța deasupra copacilor. Exact de asta avusese nevoie. Dacă absența sa ar rămâne neobservată încă un minut, două, s-ar putea chiar să supraviețuiască seratei.

— A făcut-o mânată de cele mai bune intenții, se auzi din spate vocea tatei.

Înainte de a se întoarce spre el, Beth răspunse printr-un oftăt abătut.

— Mda, probabil.

Nu o surprindea că tata îi observase retragerea discretă din mijlocul mulțimii de simpatizanți. Acesta știa că, de cele mai multe ori, Beth nu se simțea în largul ei la petrecerile găzduite de soția lui. Numărul invitațiilor, ținutele sofisticate, aperitivele simandicoase, nesfârșitele conversații mult prea zgomotoase – lui Beth toate acestea îi păreau deșarte, lipsite de profunzime.

— Doar că i-am spus că în ultima seară pe care o petrec acasă mi-aș dori o cină liniștită, în familie.

— Da, scumpa mea, știu.

În tăcerea dulce și intimă care se lăsa între ei, Beth își lăsa capul pe umărul lui și încercă să își facă ordine în gânduri cu voce tare.

— Nu mi-e teamă să plec. Doar că o să-mi lipsiți enorm cu toții; se gândi la băiețelul surorii ei, care dormea acum sus, la etaj. Și JW – cât va fi crescut până am să-l revăd?

Auzi surâsul din glasul tatei când acesta răspunse:

— Știi, bebelușii cresc, Beth. Este un lucru pe care marea majoritate îl consideră a fi minunat.

Beth își ridică privirea spre el.

— Nu și mătușile care nu sunt de față să îi vadă crescând.

Se rușină de tonul îmbufnat pe care o spusese, dar, fiindcă nu o auzea decât tata, Beth cedă emoțiilor momentului. I se puse un nod în gât și ochii i se umplură de lacrimi.

Auzind zgomot de pași pe hol, înalță capul și își șterse repede ochii. Tata se dădu la o parte să îi facă Emmei loc să treacă, dar tânăra servitoare se opri la baza scării, cu coșul proptit de sold, și o avertiză în șoaptă:

— Întreabă toți de dumneavoastră, domnișoară Beth.

— Îți mulțumesc, Emma.

Beth își îndreptă spatele și își revizui rapid ținuta, netezindu-și gulerul de dantelă al rochiei, ajustându-și cordonul lat de mătase în jurul soldurilor și ciupindu-se ușor de obraji să le redea cât de cât culoarea. Observând că tata o privea zâmbind, își înălță mâinile și îi aranjă papionul negru.

Zâmbetul lui deveni și mai larg.

— Arăt prezentabil?

— Ca întotdeauna.

Beth își ridică bărbia și, mulțumindu-i printr-un zâmbet, își făcu inimă să înfrunte din nou râsetele și vocile zgomotoase ce răzbăteau din salonul înțesat de lume. De cum pași în prag, știu că fusese deja reperată.

— Iat-o pe temerara noastră sărbătorită! strigă cineva, după care uralele și exclamațiile se ținură lanț.

— Vino aici, Beth, fata mamei. Domnișoara Thompson ar dori să afle mai multe despre localitatea în care urmează să predai.

— Da, draga mea. Vorbește-ne despre școala în care vei predă.

Beth nu își putu înfrâna un oftat adânc care se rugă să treacă neobservat. La drept vorbind, nu știa prea multe – de fapt, nu știa mai nimic – nici despre așezare, nici despre școală. Și exact acesta era motivul nodului pe care îl simțea în stomac. Invitații începură să se îmbulzească în jurul ei, cerându-i detalii, fapt care nu făcu decât să-i sporească neliniștea. Chiar și așa, Beth știa că trebuie să răspundă cumva la avalanșa de întrebări pe care se săturase deja să le tot audă. Probabil ceea ce o deranja cel mai mult nu era atât faptul că trebuia să dea iar și iar aceleași răspunsuri, cât comentariile și glumele usturătoare care le urmau negreșit de fiecare dată, venite din partea celor din generația tânără, alături de care copilărise.

— Dar ești conștientă, Beth, că în vestul sălbatic nu sunt servitoare?

— Știi măcar să-ți faci singură de mâncare?

— Sau să încâlzești apa pentru ceai?

Și mai multe chicoteli.

— Și cine are să-ți spele rufe?

Întrebarea aceasta era mereu urmată de un val de râsete, cărora Beth încerca să li se alăture, în speranța de a evita alte zeflemele.

Edward Montclair, cu un aer important și îmbrăcat într-o ținută de seară impecabilă, își dădu la o parte ciuful de păr castaniu căzut peste ochi și rânji.

— Ai face bine să-ți iei o pereche de pantaloni de lucru Levi, Elizabeth, știi că nu-ți poți purta rochiile elegante printre minierii ăia din munți.

Beth încercă să își păstreze surâsul. Edward avea prostul obicei de a se amesteca neinvitat în conversațiile ei încă de când erau copii. Își dorise mereu ca el și toată familia lui să se mute în alt oraș ca să nu mai trebuiască să dea vreodată ochii cu el, chiar dacă asta ar fi afectat afacerile tatei cu domnul Montclair. Gândul

fu urmat iute de un altul. *Ea* era cea care avea să părăsească orașul, și pe *Edward* odată cu el! Revelația îi aduse un zâmbet sincer pe buze, în vreme ce tinerii din jurul ei își continuau cu înșuflețire discuția.

— Am auzit că muntenii aceia nici măcar nu catadicsesc să învețe engleza! Cum își închipuie că vei putea să le educi odraslele?

Un alt tânăr, cu un aer atotcunoscător, adăugă cu înțelepciune:

— Așa este. Majoritatea celor care lucrează în așezările miniere sunt *străini*. Știți voi, indivizi veniți să câștige bani de pe urma resurselor noastre pentru familiile pe care le-au lăsat acasă. Nu puțini au câte o nevastă în țara de baștină și o alta aici, în Canada.

Afirmația lui îi lăasă pe mulți cu gura căscată.

Nu toți din grup se grăbeau la fel de mult să-i judece pe alții, dar Beth avea impresia că cei mai defăimători erau întotdeauna și cei mai limbuți. Din fericire, tata îi întinse o ceașcă de ceai, pe care Beth o acceptă recunoscătoare.

Adevărul fie spus, o interesau prea puțin atât ceaiul, cât și sandvișurile ori pateurile simandicoase ale mamei, dar asta îi oferă un pretext ca să se îndepărteze ușurel de cercul care se formase în jurul ei și să-și croiască încetișor drum, împărțind saluturi și zâmbete în stânga și în dreapta, către mesele încărcate de bunătăți. Își concentră dinadins întreaga atenție asupra felurilor de mâncare, alegând cu grijă de pe tăvile cu fructe și legume, după care luă și doi dintre biscuiții ei preferați, garnisiți cu caș-caval, castravete și rozmarin.

Abia ce apucă să ciugulească un pic din ceea ce își pusese pe farfurie când, ca la un semn, sora ei, Julie, păși în mijlocul salonului și își înălță brațul, solicitând atenția celor prezenți.

— O clipă, vă rog, dragi prieteni!

Conversațiile din jur încetară numaidecât. Julie se răsuci teatral, făcând franjurile cu mărgelile vernil ale fustei să i se învârtă-jească în jur, după care continuă:

— Știu că vă bucurați cu toții de aperitivele servite de mama în seara aceasta.

Așteptă atât cât să îngăduie un răpăit de aplauze respectuoase, apoi se învârti iar grațioasă și arătă cu un gest larg spre Beth.

— Și sper că ați avut toți ocazia de a conversa cu oaspetele nostru de onoare – scumpa noastră Bethie – care mâine are să ia trenul spre vest.

Mascându-și cu greu stânjeneala, Beth privi zâmbind de jur împrejur. Ora era deja târzie, și cine știe până când avea să mai țină petrecerea. Trenul ei pleca a doua zi, la zece dimineața, iar ea încă mai avea de pus câteva ultime lucruri în bagaje.

— Mi s-a cerut să vă explic, continuă Julie, că sora mea are mare nevoie de un somn odihnitor înaintea unui asemenea voiaj. Domnul reverend Collins s-a oferit cu amabilitate să îi binecuvânteze călătoria printr-o rugăciune, după care Beth are să se retragă la culcare.

Se auzi un murmur colectiv, după care câțiva aprobară înțelegători din cap.

— Acestea fiind zise, adăugă Julie, sunteți cu toții bine-veniți să rămâneți cât poftiți. Mâncare mai este din belșug. Și nu avem cum s-o dăm gata fără ajutorul vostru.

Ultimul comentariu fu întâmpinat cu râsete și încuviințări, mai ales din partea șirului de tineri spre care Julie aruncă un zâmbet galeș.

Reverendul Collins făcu un pas în față și toți își plecară capetele.

Beth auzi prea puțin din rugăciunea lui, preocupată fiind de propria ei rugăciune. *Mulțumescu-Ți Ție, Doamne*, repetă ea în gând iar și iar, după care adăugă: *Și binecuvântat fie tata că a reușit să mă scape de obligațiile de gazdă mai devreme decât mă așteptam*. Deoarece era convinsă că el se afla în spatele acestei organizări.

Chiar și așa, îi mai luă încă aproape jumătate de ceas să se extragă politicos din mijlocul invitaților. Într-un sfârșit se strecură pe scară în sus, cu mintea învolburată de tot ce mai avea de făcut. Ajunsă la etaj, își scoase pantofii incomozi – „în ton cu frumoasa ta rochie”, insistase mama – și, afundându-și picioarele obosite în covorul gros și catifelat, străbătu grăbită culoarul lung.

Neputând rezista tentației de a-i face o ultimă vizită lui JW, intră în vârful picioarelor în odaia micuțului și fu surprinsă să îl găsească treaz. Stătea întins cuminte în pătuțul pe care îl folosiseră atât ea, cât și surorile ei, Margret și Julie, când erau mici. „Ca să aibă unde dormi JW când vor veni în vizită”, fusese motivul invocat de mama când aceasta reamenajase camera pentru primul ei nepot – și pentru toți cei care spera că aveau să îi urmeze cândva.

În lumina lunii, Beth privi cum fața bebelușului se destinde într-un zâmbet de plăcere la vederea chipului drag ce apărură deasupra lui.

— Bună seara, scumpul meu; aruncă o privire vinovată peste umăr, apoi îl ridică din pătuț și, ignorând lacrimile care începuseră să i se prelingă pe obraji, se așeză cu el în brațe în balansoar. Și ia spune-mi: cum se simte în seara aceasta cel mai dragălaș băiețel din lume? gânguri ea cu vocea gătuită, lăsând scaunul să îi legene încetitor.

Zarva invitațiilor încă mai răzbătea de la parter când Beth închise ușor ușa camerei, lăsându-l pe cel mic adormit între pleaturile moi ale pătuțului. Acum mintea i se liniștise îndeajuns cât să sorteze ultimele lucruri pe care mai trebuia să le pună în bagaje. În cele din urmă, așeză înăuntru Biblia și închise cu chiu, cu vai valiza.

Cum am să fiu în stare s-o car? se întrebă ea, neînțelegând cum de putea fi atât de grea, având în vedere cele două cutii care erau deja fixate cu curele în spatele Rolls Royce-ului tatei. Înainte de a se băga în pat, își desfăcu cocul și își perie pletele lungi. Multe dintre prietenele ei își tundeau părul scurt, după ultima modă, dar ea și Julie nu primiseră permisiunea s-o facă. Mama lor nu se încredea, vezi bine, în curente de modă actuale. Până și rochiile fiicelor sale erau întotdeauna cu câțiva centimetri mai lungi decât ale celorlalte domnișoare din cercul lor social. Spre deosebire de Beth, care n-avea nimic împotrivă, lui Julie lucrul acesta i se părea aproape insuportabil. Într-atât încât Beth bănuia că, la întoarcere, are să constate că sora ei va fi câștigat bătălia,

tunzându-și părul și scurtându-și fustele. Gândul îi schiță un surâs în colțul gurii. Și de câte ori nu-i tăiase mama avântul lui Julie cu replica „Dar pe Beth n-o deranjează deloc regulile noastre”... La care Julie riposta de fiecare dată: „Ba da, o deranjează! Doar că nu-ți spune!”.

Parcă simțind că se gândește la ea, Julie îi bătu ușor în ușă, apoi întrebă în șoaptă:

— Bethie, ești trează?

— Da, draga mea.

Julie intră. Era deja îmbrăcată în cămașă de noapte și capot.

— Îmi dai voie să dorm aici – pentru ultima oară?

— Da, dar n-are să fie pentru ultima oară, prostuțo. N-am să fiu plecată o veșnicie. Știi foarte bine că postul mi s-a oferit doar pe durata unui an școlar.

Julie își scoase capotul și sări în patul moale cu saltea de pene, cuibărindu-se între pături.

— Sper să ai dreptate, murmură ea gânditoare. Dar dacă ai să întâlnești vreun tânăr chipeș – un comerciant, de exemplu?

Se ridică în șezut și făcu ochii mari.

— Sunt sigură că până și în vest se găsesc oameni de afaceri. Poate ai să te măriți și te vei stabili acolo. Și atunci n-o să te mai întorci niciodată.

— Trenurile circulă în ambele direcții, scumpa mea. Vestul nu mai este atât de izolat cum era cândva. Nu fi, te rog, melodramatică.

— Hm, pufni mezina, aruncându-se înapoi pe pernă.

— Mă surprinzi, Julie, spuse Beth pe un ton mucalit, aruncând o privire peste umăr spre sora ei. N-ai făcut nici măcar o singură dată sugestia pe care credeam c-ai s-o faci.

Julie își iți numaidecât capul deasupra cuverturilor.

— La ce te referi?

Beth puse peria pe măsută și se ridică să stingă lumina, după care se băgă și ea în pat.

— Ce sugestie? îi dădu ghes Julie.

— Păi... La cât de temerară și de aventuroasă ești tu însăși, mă așteptam să îi fi cerut deja tatei permisiunea de a...

— Te vizita! sări Julie, înălțându-se iar în capul oaselor și încleștându-și încântată mâinile.

— S-ar putea să spună da.

— Dar nu și mama. Ea nu s-ar învoi niciodată.

Beth se trase mai aproape, înfoindu-și perna sub cap și savurând căldura așternutului.

— Nu se știe. În fond, eu am să fiu deja acolo – și știe că sunt capabilă să te țin în frâu, oricât ai fi tu de nebunatică.

— Hm, făcu iar Julie, cuibărindu-se înapoi sub pături, după care chicoti. S-ar putea să ai dreptate. Oricum, încercarea moarte n-are.

În vreme ce pendulul din hol semnala periodic cât de repede se scurge noaptea, cele două surori continuară a șușoti pe întuneric, făurind planuri și făcându-și promisiuni.

Atentă să n-o trezească pe Julie, Beth se dădu ușurel jos din pat și parcurse rapid lista scrisă într-o caligrafie impecabilă pe care o lăsase în ajun pe măsuta de toaletă. Apoi se îmbăie, se îmbracă și, după ce Emma o ajută să își prindă părul în coc, coborî în grabă să ia micul dejun. Margret și John petrecuseră noaptea împreună cu familia, dar nu aveau să îi însoțească până la gară, așa că Beth îl strânse la piept pe micul John William, copilașul surorii sale mai mari, până în ultima clipă înainte de a-l lăsa în brațele tatălui său și de a o îmbrățișa pe Margret de rămas-bun.

— Să fii cu băgare de seamă, Beth.

Margret schiță un surâs forțat, îi cuprinse fața în palme și, privind-o adânc în ochi, se corectă:

— Ba nu, știu deja că vei fi prudentă. Așa că am să îți spun în schimb să fii *curajoasă*, surioară dragă.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, Beth o îmbrățișă prelung.

— Te iubesc, Margret, șopti ea. Să ai mare grijă de micul JW cât am să fiu plecată, adăugă apoi cu un surâs tremurat.

Tata îi împingea deja pe toți afară pe ușă înainte ca Beth să simtă că este cu adevărat pregătită. Se întoarse și făcu cu mâna căminului său și micului grup care îi urmărea din prag, apoi urcă în elegantul lor automobil, urmată de Julie și de mama. Tata luă loc pe strapontină, îi făcu semn șoferului și mașina o luă din loc. Beth se întoarse să arunce o ultimă privire pe fereastra din spate.

Aceasta nu avea să fie prima dată când călătorea cu trenul. Bunicii ei locuiau într-un oraș învecinat și îi vizitase în repetate rânduri împreună cu familia. Iar, uneori, orașele apropiate găzduiau concerte, spectacole de operă sau seminare ce meritau un drum cu trenul, considera tata.

De călătorit, nu călătorise însă prea mult – și niciodată neînsoțită. Chiar dacă în cerul lor social nu era ieșit din comun să îți petreci vara călătorind în Statele Unite sau chiar în Europa, familia ei rămăsese mereu acasă. Acum, Beth regreta că nu era mai umblată – că nu știa despre lumea largă decât ceea ce citise în cărți.

Tata, care petrecuse o mare parte din copilăria ei departe, pe mare, clădind o redutabilă firmă de import-export, se îngrijise însă de toate. Ei nu îi rămânea decât să își care valiza nu tocmai ușoară și să își ia, cu inima îndurerată, rămas-bun de la cei dragi. Mulțumită simțului organizatoric al mamei, avură chiar timp să savureze împreună un ceai la cafeneaua gării, înainte ca primul șuierat să anunțe iminenta plecare a trenului.

Pe peron, tata fu primul care o trase la o parte și o strânse în brațe.

— N-am să spun multe, îi șopti el. Nu cred c-aș fi în stare; își dresе glasul. Dar vreau să îți dau ceva.

Scoase din buzunarul paltonului un obiect mic de alamă.

Beth își duse, icnind, mâna la gură.

— Of, tată, n-aș putea să...

— Te rog, insistă el. Vreau să fie a ta. Știu cât de dragă ți-a fost mereu.

Era adevărat. Busola tatei fusese specială pentru Beth încă din fragedă copilărie, când era îndrăgostită de orice avea de-a face